

5 december

Vandaag reed ik even met Nynke naar Garyp om nog wat te brengen voor de Bernetsjerke van morgen. In de auto verteld Nynke dat ze bijna niet meer kan wachten tot vanavond. Voor elkaar als gezin hebben we een paar cadeautjes gekocht. Vol verwachting klopt haar hart...

Aansluitend vertelt ze daarna zin in morgen heeft, want dan mag ze met Jitsiena het gedichtje in de kerk lezen en de kaars aansteken.

Op school hebben ze ook adventsvieringen. Het gaat over Elisabeth en die man niet meer kan praten. We praten en samen wat op door.

Wat ik bijzonder aan het verhaal van Elisabeth vind, is dat zij groeide in haar geloof door haar wonderlijke zwangerschap. Ze hoorde niet bij de gemeenschap, ze werd veroordeeld op het feit dat ze geen kinderen hadden. Ze werden veracht staat er in Lucas 1: 25.

De gebeden worden verhoord en zelf Zacharias kan het niet geloven. Hij kan tot de geboorte niet meer spreken. Elisabeth leeft 5 maanden in afzondering, haar dankbaarheid is groot, haar geloof groeit: "De Heer heeft zich mijn lot aangetrokken." En dan ontmoet ze Maria, beide zwanger.

Maria komt bij Elisabeth thuis en met haar komst voelt Elisabeth een sprong van vreugde in haar. Ze raakt vervuld met de Heilige Geest. Beide vrouwen jubelen, ze danken en loven de Heer. "Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan."

Een hoopvol stukje in de bijbel. Hopen op, verwachten..... wachten. Maar ook anderzijds herkenbaar. Zien wij de wonderen om ons heen? Geloven wij vervolgens ook echt wat we horen of zien? Hoe vaak slaat onze menselijke twijfel niet toe. Neem net als Elisabeth de tijd! Groei iedere dag in de relatie met de Heer en prijs en loof Hem.

De komst van Jezus is ons beloofd, vol verwachting mag ons hart kloppen.